

Sygn. akt V Ca 2128/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Waldemar Beczek (spr.)** Sędziowie **SO Ewa Cyle**

SO Maja Smoderek

Protokolant **sekr. sądowy Marta Szczęsna**

po rozpoznaniu w dniu **16 listopada 2012 r.** w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa L. B.

przeciwko Zakładowi (...)w W.

o odszkodowanie i o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I C 481/11

1. oddala apelację;

2. odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania odwoławczego.

Sygnatura akt V Ca 2128/12

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy w Rybniku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie w sprawie z odwołania L. B. przeciwko Zakładowi (...)w W.o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne przesłał Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie odpis prawomocnego orzeczenia z dnia 17.09.2010 r. oraz odpis protokołu rozprawy z dnia 17.09.2010 r. wraz z kopią pism.

L. B. w piśmie z dnia 16.02.2011 r. sprecyzowała, że domaga się od (...)odszkodowania za szkody moralne, finansowe oraz zadośćuczynienie za szkody zdrowotne ponoszone w związku z nieprawidłowymi nieterminowymi działaniami (...)Oddziału w W.. Powódka wskazała również, że na skutek owych nieprawidłowych i nieterminowych decyzji z dnia 25.10.2006 r. i 27.06.2007 r., poniosła starty moralne w latach 2006-2011, ponieważ świadczenia rehabilitacyjne od 07.09.2006 r. do 24.04.2007 r. zostały jej wypłacane miesięcznie nieprawidłowo, a w okresie od 25.10.2006 r. do 24.04.2007 r., musiała wykorzystać 182 dni zasiłku chorobowego, podczas gdy w tym okresie, przysługiwało jej świadczenie rehabilitacyjne. Powódka wskazała również, że przez ten czas była pozbawiona pieniędzy i zmuszona została do korzystania z pomocy innych osób.

Ostatecznie L. B. domagała się od pozwanego zasądzenia kwoty 5.000 zł tytułem odszkodowania za nieprawidłowe działania pozwanego w latach 2006 – 2011 oraz 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia tytułem narażenia jej przez

pozwanego na niepotrzebne szkody finansowe, zdrowotne i moralne wskutek wydania nieprawidłowych decyzji w latach 2006 – 2011.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Wskazał, że powódka nie wykazała, z jakich zdarzeń wywodzi poszczególne żądania dotyczące kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia, a ponadto, że nie wykazała związku pomiędzy poszczególnymi żądaniami odszkodowania w kwocie 3.000 zł i zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2012 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, sygn. akt I C 481/11 oddalił powództwo o odszkodowanie i zadośćuczynienie oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 04 lipca 2006 r. Zakład (...) Oddział w W. odmówił przyznania L. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W dniu 26 lipca 2006 r. L. B. złożyła wniosek w sprawie przyznania świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzją z dnia 25 października 2006 r. Zakład (...) Oddział w W. postanowił odmówić prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu stwierdzenia odzyskania zdolności do pracy.

W dniu 07 marca 2007 r. L. B. złożyła wniosek w sprawie przyznania świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzją z dnia 27 czerwca 2007 r. Zakład (...) Oddział w W. postanowił odmówić prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu stwierdzenia odzyskania zdolności do pracy.

Decyzją z dnia 28 maja 2007 r. Zakład (...) Oddział w W. odmówił przyznania L. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na skutek odwołania L. B. od decyzji z dnia 25 października 2006 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 04.10.2007 r., sygn. akt VI U 44/07, ustalono L. B. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 07.06.2006 r. do dnia 06.09.2007 r. Orzeczenie to zostało zmienione wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 26.06.2008 r. sygn. akt VIII Ua 1/08, zgodnie z którym ubezpieczona nabyła prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 07.09.2006 r. do 01.09.2007 r. Następnie, Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń w dniu 09 listopada 2007 r. przyznał L. B. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia wyczerpania świadczeń rehabilitacyjnych na okres sześciu miesięcy. Decyzją z dnia 21 grudnia 2007 r. wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 09.11.2007 r., organ rentowy przyznał powódce prawo do renty od dnia 07.09.2007 r. tj. od wyczerpania świadczeń rehabilitacyjnych.

W dniu 11 maja 2007 r. małżonkowie L. i J. B. zawarli z (...) Bankiem (...) umowę kredytu (...) nr (...). Limit kredytu, w formie linii kredytowej wynosił 7.000 zł.

Decyzją z dnia 28 maja 2008 r. Zakład (...) Oddział w W. odmówił przyznania L. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Postanowieniem z dnia 23 października 2008 r. wydanym w sprawie V U 13/08 Sąd Rejonowy w Rybniku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w zakresie odwołania ubezpieczonej L. B. do decyzji Zakład (...) Oddział w W. z dnia 27 czerwca 2007 r. Ubezpieczona cofnęła wniosek na rozprawie w dniu 10 września 2008 r., a organ rentowy wyraził zgodę na powyższe.

Decyzją z dnia 25 lutego 2010 r. Zakład (...) Oddział w W. stwierdził brak podstaw do wszczęcia postępowania w zakresie prawomocnego ustalenia uprawnień do zasiłku chorobowego rozpoznawanego prawomocną decyzją Oddziału (...) z dnia 18 lutego 2008 r.

L. B. złożyła wniosek do Zakładu (...) Oddział w W. o zapłatę odsetek w wypłacie świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzją dnia 05 marca 2010 r. Zakład (...) Oddział w W. postanowił, że brak jest podstaw do wypłaty przez ten organ rentowy odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 07.09.2006 r. do dnia 01.09.2007 r.

Wyrokiem z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt V U 68/10, Sąd Rejonowy w Rybniku przyznał L. B. prawo do odsetek od świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 25.04.2007 r. do 01.09.2007 r. i oddalił odwołanie w pozostałej części za okres do 25.04.2007 r. z argumentacją, iż w tym czasie był wypłacany zasiłek chorobowy i w razie zbiegu świadczeń z ubezpieczenia społecznego wypłaca się tylko jedno świadczenie. Wypłata należności zasądzonej wskazanym orzeczeniem została dokonana przez (...) Oddział (...) w W. w dniu 02 listopada 2010 r.

Wyrokiem z dnia 17 września 2010 r. w sprawie sygn. akt V U 93/10 Sąd Rejonowy w Rybniku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie L. B. od decyzji Zakładu (...) Oddział w W. z dnia 25 marca 2010 r. sygn. 440000/6000/510/02/(...). W punkcie II orzeczenia żądanie o odsetki od nieterminowo wypłaconego świadczenia rehabilitacyjnego dotyczącego okresu od dnia 7.09.2006 r. do dnia 01.09.2007 r., przekazał organowi rentowemu w celu rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 06.12.2010 r., sygn. akt IX Ua 23/10 Sąd Okręgowy w Gliwicach uchylił postanowienie w pkt 2 dotyczące odsetek od dnia 25.04.2007 r. i zwrócił odwołanie w tym zakresie. Jednocześnie Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku stwierdził, iż nie zostało rozpoznane żądanie odsetek za okres sprzed 25.04.2007 r. pomimo prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie sygn. akt V U 68/10. Organ rentowy wbrew powadze rzeczy prawomocnie osądzonej wydał w dniu 18.04.2011 r. decyzję przyznającą prawo do odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 07.09.2006 r. do 24.04.2007 r. Za okres ten odsetki nie powinny być wypłacone, gdyż L. B. pobierała zasiłek chorobowy i nie należało się jej świadczenie rehabilitacyjne.

Decyzją dnia 25 marca 2010 r. Zakład (...) Oddział w W. postanowił, że za okres od dnia 11.04.2006 r. do dnia 06.09.2006 r. L. B. zachowała prawo do zasiłku chorobowego oraz, że za okres od dnia 07.09.2006 r. do dnia 01.09.2007 r. powódka zachowała prawo do świadczenia rehabilitacyjnego przyznanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 04.10.2007 r. sygn. akt VI U 44/07 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń z dnia 26 czerwca 2008 r. sygn. akt VIII Ua 1/08.

Wyrokiem z dnia 6 października 2010 r. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo w sprawie z powództwa L. B. przeciwko jej pracodawcy - (...) sp. z o.o. w Ł. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę (sygn. akt V P 291/10). Sąd uznał, iż pracodawca skutecznie rozwiązał umowę z dniem 13 września 2007 r. na podstawie art. 53 k.p.

Decyzją dnia 18 kwietnia 2011 r. Zakład (...) Oddział w W. postanowił przyznać L. B. prawo do odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 07.09.2006 r. do dnia 24.04.2007 r. Wypłata odsetek przysługujących w kwocie 42,23 zł dokonana została na jej rzecz przez (...) Oddział (...) w W. w dniu 18 kwietnia 2011 r.

L. B. wniosła odwołanie od decyzji z dnia 18 kwietnia 2011 r. do Sądu Rejonowego w Rybniku.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie V U 132/11 Sąd Rejonowy w Rybniku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w zakresie odwołania ubezpieczonej L. B. od decyzji Zakładu (...) Oddział w W. z dnia 18 kwietnia 2011 r. W piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2011 r. ubezpieczona cofnęła wniosek przed wyznaczeniem rozprawy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji ocenił, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powódka nie wykazała żadnej z koniecznych przesłanek odpowiedzialności z art. 417 § 1 k.c., w szczególności szkody niemajątkowej uzasadniającej przyznanie zadośćuczynienia oraz szkody majątkowej uzasadniającej przyznanie odszkodowania, podczas gdy ciężar wykazania tych przesłanek spoczywał właśnie na niej.

Sąd Rejonowy podniósł, że powódka nie wykazała również spełnienia przesłanek z art. 445 § 1 k.c. W szeregu pismach procesowych wywodziła bowiem, iż z powodu decyzji organu rentowego odczuwała stres, ból, cierpienie,

rozstrój zdrowia, jednak nie zgłosiła żadnego dowodu mającego wykazać te okoliczności. W szczególności powódka nie domagała się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychiatry, psychologa czy też dowodu z przesłuchania powódki. Zdaniem Sądu I instancji obowiązek podjęcia inicjatywy dowodowej spoczywał właśnie na powódce. Podobnie ocenił Sąd Rejonowy istnienie szkody majątkowej powódki, uzasadniającej przyznanie jej odszkodowania za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie pozwanego.

Dokonując analizy dowodów zgromadzonych w aktach sprawy wskazał Sąd I instancji, iż brak było jakiegokolwiek dowodu wykazującego, że w związku z wydaniem decyzji z dnia 25 października 2006 r. przez pozwanego, powódka poniosła określoną szkodę majątkową.

Za słuszne uznał Sąd Rejonowy argumenty strony pozwanej, że kwestionowana przez powódkę decyzja z dnia 27 czerwca 2007 r. Zakładu (...) Oddział w W.w związku z wyrokiem zmieniającym decyzję z dnia 25 października 2006 r. stała się nieaktualna, bowiem również dotyczyła świadczenia rehabilitacyjnego. Z dołączonych akt o sygn. akt V U 13/08 wynikało natomiast, że Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział Pracy i Ubezpieczeń społecznych postanowieniem z dnia 23.10.2008 r. umorzył postępowanie na skutek cofnięcia przez powódkę odwołania od decyzji ZUS z dnia 27.06.2007 r. w przedmiocie odmowy do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd I instancji wskazał także, iż ostatecznie powódce wypłacono świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 07.09.2006 r. do 01.09.2007 r. wraz z odsetkami związanymi z wypłatą tego świadczenia w terminie, natomiast decyzją z dnia 21 grudnia 2007 r., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 09.11.2007 r., pozwany przyznał powódce prawo do renty od dnia 07.09.2007 r. tj. od dnia wyczerpania świadczeń rehabilitacyjnych. Nie ulegało także wątpliwości zdaniem Sądu Rejonowego, iż całkowicie pozbawione podstaw prawnych były żądania przez powódkę przyznania jej zasiłku wyrównawczego. Powódka domagała się bowiem wyższych świadczeń w okresie niezdolności do pracy, a nie w czasie, gdy świadczyła pracę. Ponadto, jak podniósł Sąd I instancji, nie zapadło orzeczenie Sądu stwierdzające nieprawidłowości w zakresie rozwiązania z powódką stosunku pracy, co ewentualnie uzasadniałoby roszczenie z tytułu wadliwego rozwiązania stosunku pracy.

Za niezasadne uznał ponadto Sąd Rejonowy twierdzenie powódki, iż wskutek działania strony pozwanej sprzecznego z prawem, była zmuszona zaciągnąć kredyt odnawialny oraz wypłaciła środki pieniężne z funduszu inwestycyjnego, ponosząc w związku z tym szkodę. W ocenie Sądu I instancji, powódka nie wykazała, iż rodzaj i charakter poniesionych z tego tytułu kosztów, miał nierozzerwalny związek z wydawaniem wobec L. B. niekorzystnych decyzji. W zasadzie nie było możliwym, jak zauważył Sąd Rejonowy, powiązanie tych kosztów wyłącznie ze skutkami braku otrzymania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Na okoliczności niezbędne do wykazania szkody wynikającej z zaciągnięcia kredytu odnawialnego powódka nie przedstawiła natomiast żadnych dowodów. W tej sytuacji przyjął Sąd I instancji, iż wysokość szkody nie została wykazana, gdyż powódka nie przeprowadziła dowodu, z którego wynikałoby precyzyjnie, jakie wydatki i koszty kredytu poniosła na skutek bezprawnego jej zdaniem, działania pozwanego.

Odnosząc się do kwestii związku przyczynowego Sąd Rejonowy stwierdził, iż nie można było uznać, że decyzje te spowodowały u powódki szkodę majątkową i niemajątkową. Powódka musiałaby wykazać, że wskutek decyzji Zakładu (...)Oddział w W., utraciła konkretny dochód, poniosła konkretnie sprecyzowaną stratę. Ustalenia dokonane w sprawie, na istnienie takiego związku nie wskazywały. Uznając zatem, że nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci wykazania szkody oraz związku przyczynowego między bezprawnym działaniem a szkodą, Sąd I instancji oddalił powództwo zarówno o odszkodowanie na podstawie art. 6 k.c. w związku z art. 417 k.c. Nadto oddalił powództwo o zadośćuczynienie uznając, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 6 k.c.

Mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową powódki, rodzaj i charakter sprawy Sąd Rejonowy w pkt III odstąpił od obciążania jej kosztami procesu na zasadzie art. 102 k.p.c.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie pkt I i II zaskarżyła apelacją powódka, zarzucając Sądowi Rejonowemu błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i wnosząc o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 5.000 zł tytułem odszkodowania i 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na apelację powódki pozwany wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż przytoczona w niej argumentacja nie uzasadnia zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z oczekiwaniem skarżącej.

Przed wszystkim Sąd Okręgowy stwierdził, że prawidłowe są zarówno ustalenia faktyczne Sądu I instancji, jak również ich prawna subsumpcja, a tym samym przyjmując je za własne uznał, że ponowne ich przytaczanie w rozważaniach nie jest celowe.

Sąd Rejonowy bowiem w sposób kompleksowy odniósł się do wszystkich żądań powódki, czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, właściwie je oceniając.

Powódka dochodząc należności z tytułu naprawienia szkody majątkowej oraz zadośćuczynienia za doznane działaniami pozwanego krzywdę, w świetle art. 6 k.c. obowiązana była wykazać zasadność swoich żądań, o czym w sposób czytelny i wyczerpujący została pouczona przez Sąd I instancji pismem z 27 października 2011r. (k. 184).

Udzielając tego pouczenia Sąd Rejonowy udzielił powódce terminu miesięcznego, a więc wystarczająco długiego do złożenia wszelkich twierdzeń, zarzutów i dowodów.

Słusznie Sąd I instancji zauważył, że w odpowiedzi na to pouczenie powódka złożyła pismo procesowe podtrzymując wcześniejszą argumentację, jednakże nie przedstawiła dowodów dla wykazania szkody niemajątkowej uzasadniającej przyznanie jej zadośćuczynienia w dochodzonej kwocie, jak również odszkodowania za szkodę majątkową.

Taki też charakter posiada apelacja powódki, nie wskazując dowodów, które mogłyby uzasadniać uwzględnienie jej powództwa. Treść apelacji powódki stanowi jedynie powielenie składanych przez nią wcześniej pism i zawiera sygnatury akt, treści zapadłych w nich orzeczeń, przedstawia ocenę podejmowanych przez pozwanego działań, jednakże nadal nie wskazuje dowodów potwierdzających zasadność zgłoszonych roszczeń.

Tym samym apelacja powódki, jako gołosłowna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podzielając w całości rozważania Sądu I instancji należy podkreślić z całą mocą, że powódka nie wykazała, aby działania pozwanego miały charakter bezprawny, jak również, aby poniosła szkodę na skutek tych działań i to zarówno w sferze majątkowej, jak i niemajątkowej w zakresie, w jakim domagała się jej naprawienia.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił więc, że dochodzone należności nie zostały udowodnione, jak również nie było podstaw do ich uwzględnienia przy zastosowaniu regulacji zawartej w art. 322 k.p.c., w sytuacji uzasadnionych wątpliwości co do poniesienia szkody przez powódkę.

Oceny Sądu I instancji apelująca skutecznie nie podważyła, a tym samym jej apelacja podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Oddalając apelację powódki Sąd II instancji nie obciążył jej kosztami postępowania odwoławczego stosownie do art. 102 k.p.c., uznając, że zachodzi wskazany w tym przepisie wypadek szczególnie uzasadniony, bowiem powódka, nie będąc reprezentowaną w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego mogła pozostawać w błędnym przekonaniu o zasadności swojego roszczenia wnosząc oddalony środek odwoławczy.